

Κοπτοραπτική στη Μέση Ανατολή πέντε χρόνια μετά

Η μία από τις βασικές μας ενασχολήσεις σε αυτή τη στήλη θα πρέπει να είναι ξεκάθαρη. Ασχολούμαστε με τη συμπεριφορά του αμερικανικού κράτους την τελευταία δεκαετία. Το σκεπτικό μας πάει ως εξής: πρώτον οι “αντιτρομοκρατικές εξηγήσεις” είναι για μικρά παιδιά. Δεύτερον οι “πετρελαϊκές εξηγήσεις” είναι για αριστερούς αντιμπεριαλιστές και δεν αντέχουν ούτε στη στοιχειώδη αντιπαράθεση με την κοινή λογική. Τρίτον, αφού δεν βρίσκουμε κανένα πρόθυμο να κάνει τη δουλειά για λογαριασμό μας, καθόμαστε και σκεφτόμαστε από μόνοι μας το ερώτημα “τι σκατά θέλουν και τι σκατά κάνουν οι Αμερικάνοι από το 2001 και μετά”.

Αντιλαμβανόμαστε βέβαια ότι δεν πρόκειται για την πλέον δημοφιλή ενασχόληση. Για παράδειγμα, με μια πρόχειρη έρευνα, ανακαλύψαμε ότι οι χάρτες που παραθέσαμε στο προηγούμενο τεύχος άφησαν παγερά αδιάφορη την συντριπτική πλειοψηφία της αισχρής μειοψηφίας της ελληνικής κοινωνίας που διαβάζει αυτό το περιοδικό. Από την άλλη βέβαια, ουδέποτε μας επηρέασε η (αρχική ελπίζουμε...) έλλειψη ενδιαφέροντος των άλλων για αυτά που λέμε και δεν σκοπεύουμε να μπουσουλήσουμε σε αυτό τον ολισθηρό δρόμο τώρα που πλησιάζουμε το τεύχος 30. Αυτή τη φορά λοιπόν, θα φάμε σελίδες σχολιάζοντας τους χάρτες για τους οποίους οι αναγνώστες μας αδιαφόρησαν και τα ζητήματα που υπονοούν.

Πρώτα απ’ όλα όμως, ας ξαναθυμίσουμε περί τίνος ακριβώς πρόκειται. Αυτοί οι χάρτες δημοσιεύθηκαν το 2006 στο αμερικανικό περιοδικό Armed Forces Journal και το θέμα τους είναι η Μέση Ανατολή “όπως είναι” (χάρτης “Before”) και “όπως θα έπρεπε να είναι” (χάρτης “After”). Ο σχεδιαστής των χαρτών λέγεται Ralph Peters και είναι αμερικανός, καραβανάς, διανοούμενος και αξιοσημείωτα φασίστας, όλα αυτά μαζί. Οι χάρτες συνοδεύονταν από ένα άρθρο με τίτλο “Ματωμένα Σύνορα: Πώς θα ήταν ο χάρτης μιας καλύτερης Μέσης Ανατολής”, όπου ο Πήτερς υποστήριζε ότι το αμερικανικό κράτος πρέπει να επιδιώξει και να επιβάλλει μια γενική αλλαγή συνόρων στη Μέση Ανατολή για λόγους... προστασίας των καταπιεζόμενων μειονοτήτων της περιοχής.¹

Δεν ξέρουμε αν εκπλήσσουμε κανέναν, αλλά μάς φαίνεται ότι ο Πήτερς και οι όμοιοί του δεν ενδιαφέρονται και πάρα πολύ για τα δικαιώματα των μειονοτήτων. Αντιθέτως, το μεγάλο τους ενδιαφέρον είναι αυτό που επεσήμαινε ο Πήτερς σε μια διάσημη αποστροφή του από το μακρινό 1997: “Ο de facto ρόλος των αμερικανικών ενόπλων δυνάμεων [στα χρόνια που έρχονται] θα είναι να διατηρούν τον κόσμο ασφαλή για την οικονομία μας και τις πολιτισμικές μας εφορησεις. Και με αυτούς τους στόχους θα χρειαστεί να σκοτώσουμε σε σεβαστό βαθμό...”. Οπότε αν θέλουμε να καταλάβουμε τους χάρτες του σαν κάτι άλλο από παραλήρημα ενός φασίστα, θα χρειαστεί να κοιτάξουμε σε συγκεκριμένα σημεία και να δούμε τις αιτίες και τις μεθόδους με τις οποίες εκείνοι που ασχολούνται με τέτοια πράγματα έχουν βαλθεί να σκοτώνουν σε σεβαστό βαθμό το δίκως άλλο.

Σημείο πρώτο: Συρία - Τουρκία.

Πριν

Μετά

Ο δεύτερος χάρτης του Πήτερς επιφυλάσσει σκληρή μοίρα για τη Συρία: πλήρης στέρψη εξόδου προς τη θάλασσα και μάλιστα με αιτιολογία επιεικώς αυθαίρετη: “η Συρία (...) θα έχανε τις παράκτιες περιοχές της προς όφελος ενός ευρύτερου Λιβάνου με μεσογειακούς προσανατολισμούς: πραγματική αναγέννηση της Φοινίκης”. Ούτε μειονότητες, ούτε προστασίες εδώ: η Συρία μένει δίκως θαλάσσια πρόσοψη για αισθητικούς λόγους· στη Θεσσαλονίκη θα έλεγαν “γιατί έχει αθηναϊκές πινακίδες”. Φυσικά τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Η Συρία, εκτός που εμποδίζει την αναγέννηση της Φοινίκης, είναι η χώρα όπου βρίσκουμε τη μοναδική ρωσική ναυτική βάση στην Μεσόγειο, η οποία βάση μάλιστα εσχάτως φιλοξενεί και ένα ρωσικό αεροπλανοφόρο που κατέφτασε ειδικά για την περίσταση.² Επίσης είναι η μοναδική χώρα που μέχρι πρότινος παρείχε πάτημα σε ιρανικά πλοία όποτε αυτά αποφάσιζαν να διασχίσουν την διώρυγα του Σουέζ.³

Μπορούμε λοιπόν να καταλάβουμε ορισμένες από τις σταθερές που καθορίζουν τις κρατικές συμπεριφορές από τότε που η εξέγερση ανάγκασε το συριακό καθεστώς να αρχίσει να σκοτώνει σε “σεβαστό βαθμό”. Από τότε και μετά, εκείνο που επιδιώκεται όλο και πιο ξεκάθαρα είναι η επανάληψη της συνταγής που τόσο όμορφα δούλεψε στην περίπτωση της Λιβύης: μετατροπή της εξέγερσης σε εμφύλιο πόλεμο μεταξύ φραξιών του συριακού κράτους. Το σκεπτικό είναι απλό: ο ενδοκρατικός εμφύλιος θα ξεμπερδέψει μια και καλή με οποιαδήποτε υποψία προλεταριακής επανάστασης. Άπαξ και αυτό το στρατήγημα αποδειχθεί επιτυχημένο, η γενική αποσταθεροποίηση της Συρίας δουλεύει προς όφελος των ΗΠΑ και των συμμάχων τους, αφού στερεί από το Ιράν και τη Ρωσία το μοναδικό τους πάτημα στη Μεσόγειο.

Εν τω μεταξύ, η εμπλοκή του τουρκικού κράτους στη συριακή υπόθεση δεν είναι δίκως το ενδιαφέρον της. Είναι κοινό μυστικό ότι οι “λιποτάκτες του συριακού στρατού” οργανώνονται, εξοπλίζονται και εισέρχονται ξανά στη Συρία από τουρκικό έδαφος. Αν μάλιστα πιστέψουμε τον κύριο Πατρούσεφ, επικεφαλής του ρωσικού συμβουλίου ασφαλείας που προφανώς κάπως ζοχαδιάζεται με όλα αυτά,

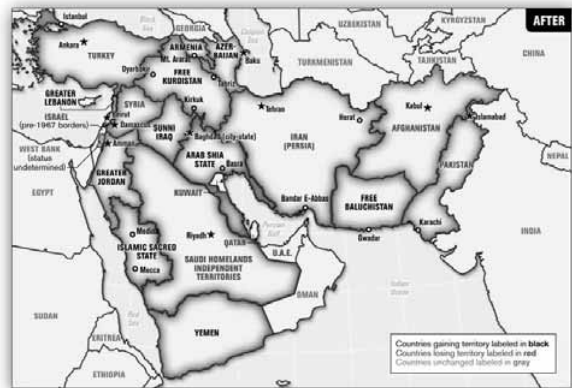
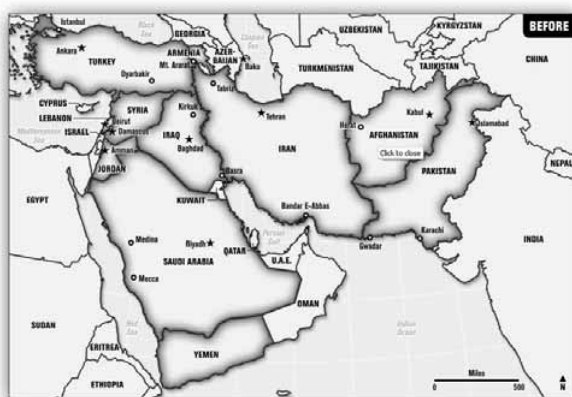
υπάρχουν “πληροφορίες”, σύμφωνα με τις οποίες το NATO και κάποιες αραβικές χώρες του Περσικού Κόλπου θα προχωρήσουν σε “ευθεία στρατιωτική επέμβαση” στη Συρία, ακολουθώντας “σενάριο Λιβύης”. Κατά τον Πατρούσεφ, η κύρια δύναμη κρούσης για την επέμβαση στη Συρία δεν θα προέρχεται από τη Γαλλία, τη Βρετανία και την Ιταλία, όπως συνέβη στη Λιβύη, αλλά από την Τουρκία.⁴

Κατά τη γνώμη μας, το ενδιαφέρον του τουρκικού κράτους για τα τεκταινόμενα στη Συρία ξεκινά από το ζήτημα που λέγεται Κουρδιστάν. Όπως φαίνεται και από τους χάρτες του Πήτερς (όπου η Τουρκία χάνει για πλάκα το ένα τρίτο της επικράτειάς της και μαζί -σημαντικό- την πρόσβαση στον Καύκασο), τα εκατομμύρια του κουρδικού πληθυσμού καταλαμβάνουν εδάφη που προς το παρόν ανήκουν στη Συρία, την Τουρκία, το Ιράκ και το Ιράν. Οπότε κάθε συζήτηση περί αποσταθεροποίησης στην περιοχή είναι μια συζήτηση που ανακινεί το “κουρδικό ζήτημα” και μαζί τον διαμελισμό του τουρκικού κράτους, εκείνη την παλιά και τόσο συναρπαστική για το ελληνικό κράτος συζήτηση που εγκαταλείφθηκε στα τέλη της δεκαετίας του ‘90 και που τόσο παρσατικά απεικονίζεται στους χάρτες του Πήτερς.⁵

Πράγματι, ιδωμένη από τη μεριά της Άγκυρας, η οργανωμένη διασπορά του χάους που ξεκίνησε με την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ είναι θανάσιμος κίνδυνος. Αυτός άλλωστε είναι και ο

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

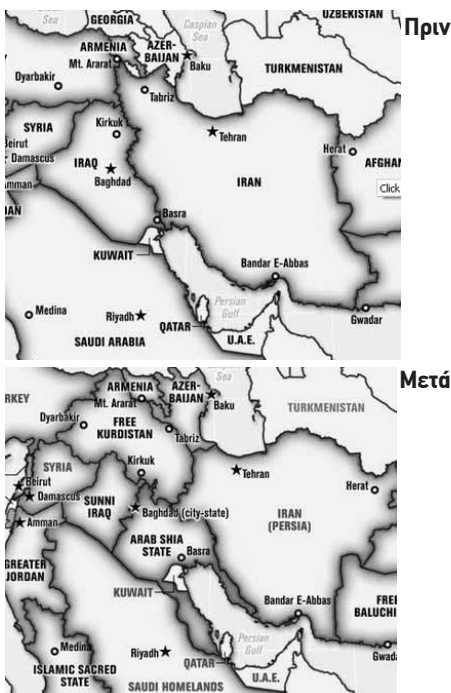
(μακροσκελε
ίσαπόψεις
εμικρούλες
φωτό)

Ο πραγματικός και ο επιθυμητός χάρτης της Μέσης Ανατολής κατά Ραλφ Πήτερς, 2006.

λόγος που η Τουρκία το 2003 αρνήθηκε να επιτρέψει τη διέλευση των αμερικανικών στρατευμάτων από τα εδάφη της. Ήδη από τότε, απέδειξε κάτι που το ελληνικό κράτος παριστάνει ότι αγνοεί όταν καταστρώνει "σχέδια ανατολικής μεσογείου": ότι η γεωγραφική θέση και η στρατιωτική ισχύς του τουρκικού κράτους είναι τέτοιες που να του επιτρέπουν να επιβάλλει όρους, ακόμη και στην υπερδύναμη. Αυτό ακριβώς κάνει και τώρα, ενώ το συριακό καθεστώς παραπαίει υπό το βάρος της εξέγερσης: επιβάλλει όρους. Αποσταθεροποίηση της Συρίας λοιπόν, να αν δεν γίνεται αλλιώς, εμφύλιος πόλεμος, να αν δεν γίνεται αλλιώς. Και στο βαθμό που οι εξεγερμένοι Σύριοι συνεχίζουν να εξασφαλίζουν αυτό το "δεν γίνεται αλλιώς", αυτός θα είναι ένας εμφύλιος στον οποίο το τουρκικό κράτος θα έχει λόγο. Κι έτσι, τους τελευταίους μήνες, ταυτόχρονα με το ενδιαφέρον για τα "ανθρώπινα δικαιώματα στη Συρία" που χαρακτηρίζει κάθε καλό χασάπη, το τουρκικό κράτος προβαίνει σε μαζικές συλλήψεις Κούρδων στην επικράτειά του στις οποίες, εκτός των άλλων, περιλαμβάνονται από βουλευτές έως και εκλεγμένοι δήμαρχοι. Επίσης, τους τελευταίους μήνες το τουρκικό κράτος πραγματοποιεί στρατιωτικές επιχειρήσεις στα σύνορα με το Ιράκ οι οποίες εισέρχονται και στο λεγόμενο "ιρακινό κουρδιστάν". Το εύρος αυτών των επιχειρήσεων παραμένει ασαφές, αλλά είναι τέτοιο που οι νεκροί μετριοούνται σε εκατοντάδες.⁶ Και μιας και φτάσαμε στο "ιρακινό Κουρδιστάν", μπορούμε να στρέψουμε το βλέμμα μας σε ένα άλλο σημαντικό σημείο των χαρτών του Πήτερς.

Σημείο δεύτερο: Ιράκ και Ιράν από τα δυτικά

Η γνώμη του Πήτερς για το τι πρέπει να γίνει στο Ιράκ είναι παραπάνω από σαφής:

Το Ιράκ είναι ένα πραγματικό κράτος - Φρανκενστάιν, ραμμένο από κομμάτια που δεν ταιριάζουν μεταξύ τους, έπρεπε λοιπόν να έχει διαιρεθεί άμεσα σε τρία μικρότερα κράτη. Αποτύχαμε· αποτύχαμε από δειλία και έλλειψη οράματος και αναγκάσαμε τους Κούρδους του Ιράκ να υποστηρίξουν τη νέα ιρακινή κυβέρνηση - πράγμα το οποίο κάνουν σαν αντάλλαγμα για την καλή μας θέληση (...)

Σαφές πράγματι. Και ταυτόχρονα όχι και τόσο α-

ληθές: οι Αμερικάνοι έχουν σταθεί πολύ πιο επιτυχημένοι στο Ιράκ απ' όσο παραδέχονται. Αντίθετα με την κλάψα του Πήτερς, η αλήθεια είναι ότι, από την εισβολή στο Ιράκ και μετά, οι ΗΠΑ προσπάθησαν με όλα τα μέσα να επιβάλλουν τον διαμελισμό της χώρας. Οι μέθοδοι που ακολούθησαν αντιστοιχούσαν με ακρίβεια στα "τρία μικρότερα κράτη" του Πήτερς. Από τη μια προσπάθησαν με κάθε τρόπο να υποδουλήσουν έναν εμφύλιο πόλεμο μεταξύ Σιιτών και Σουνιτών, χρησιμοποιώντας για βασικό τους εργαλείο τη λεγόμενη "Αλ Κάιντα του Ιράκ" και τις επιθέσεις της εναντίον Σιιτών αμάχων. Από την άλλη επεδίωξαν και στήριξαν την "de facto" ανεξαρτησία του λεγόμενου "ιρακινού Κουρδιστάν".

Και οι δύο στρατηγικές υπήρξαν επιτυχημένες σε μεγάλο βαθμό. Από τη μια το "ιρακινό Κουρδιστάν" είναι ήδη μια ημιανεξάρτητη κρατική οντότητα. Όταν για παράδειγμα ο Νταβούτογλου θέλει να συζητήσει σχετικά με το "κουρδικό ζήτημα" και τη δράση του ΡΚΚ, δεν καταφεύγει μόνο στη Βαγδάτη (και τον Κούρδο υπ.εξ του Ιράκ), αλλά συζητάει και με τον "πρόεδρο" και τον "πρωθυπουργό" του ιρακινού Κουρδιστάν που, ως άμεσα ενδιαφερόμενοι, πραγματοποιούν επισκέψεις στην Άγκυρα.⁷

Η επιτυχία της στρατηγικής που επεδίωκε την πρόκληση εμφυλίου πολέμου μεταξύ Σιιτών και Σουνιτών μουσουλμάνων είναι πολύ λιγότερο εμφανής, ειδικά αν αρκείται κανείς να διαβάξει τα όσα λέει το Reuters. Παρόλ' αυτά οι ενδείξεις δεν λείπουν. Τα αμερικανικά στρατεύματα δεν είχαν καλά καλά προλάβει να "αποχωρήσουν" από το Ιράκ (τον Δεκέμβρη που μάς πέρασε) και ο σουνίτης αντιπρόεδρος της χώρας Ταρέκ αλ Χασεμί βρέθηκε κατηγορούμενος... το μαντέψατε! Για τρομοκρατία! Οι κατηγορίες αφορούν βομβιστικές επιθέσεις γενικώς και (για να καταλάβουμε και από πού προέρχονται) βομβιστική επίθεση εναντίον του σίιτη πρωθυπουργού Αλ Μαλικί ειδικώς. Τελικά ο υψηλά ιστάμενος κατηγορούμενος, αντί να κάτσει να αντιμετωπίσει την ιρακινή δικαιοσύνη για την ανεξαρτησία της οποίας προφανώς τρέφει δικαιολογημένες υποψίες, προτίμησε να καταφύγει... το ξαναμαντέψατε! Στο "ιρακινό Κουρδιστάν"! Και επειδή αυτό το "ιρακινό Κουρδιστάν" είναι ημιαυτόνομη περιοχή με τα όσα της, το ιρακινό κράτος, αντί να πάει να συλλάβει τον κατηγορούμενο όπως θα έκανε κάθε καθώς πρέπει κράτος που κατέχει το μονοπώλιο της νόμιμης βίας, περιορίστηκε να ζητήσει την έκδοσή του. Η ημικυβέρνηση του "ιρακινού Κουρδιστάν" αρνείται επίμονα να συμμορφωθεί λέγοντας ότι το αίτημα του κατηγορουμένου (να γίνει η δίκη του, όχι στη Βαγδάτη αλλά... στο "ιρακινό Κουρδιστάν") πρέπει να γίνει σεβαστό.⁸ Συμπέρασμα: το ένα από τα "τρία μικρότερα κράτη" του Πήτερς, όχι μόνο δεν είναι όνειρο θερινής νυκτός, αλλά έχει ήδη δημιουργηθεί και κάνει αισθητή την παρουσία του.

Όσο για τα άλλα δύο φανταστικά κράτη: Ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, βομβιστικές επιθέσεις "συγκλόνιζαν τη Βαγδάτη" με στόχο τις γειτονίες των σιιτών, προφανώς σε μια προσπάθεια υπενθύμισης ότι οι βασικές στρατηγικές κατευθύνσεις της αμερικανικής επέμβασης στο Ιράκ εξακολουθούν να δουλεύουν και μετά την υποτιθέμενη "αποχώρηση" των αμερικανικών στρατευμάτων. Αντί να προσπαθήσουμε να προβλέψουμε τι θα γίνει με το ζήτημα (δεν μπορούμε), θα πούμε λίγα λόγια για αυτές τις "βασικές στρατηγικές κατευθύνσεις". Στο προηγούμενο τεύχος, υποστηρίξαμε ότι "αν οι ΗΠΑ φύγουν από το

Αφγανιστάν, αυτό θα είναι, είτε γιατί πηθήκαν κατά κράτος, είτε γιατί θα μπορούν να ποντάρουν ότι [το Αφγανιστάν και η Ινδία] θα μπορούν να κάνουν τη δουλειά. [Και η δουλειά είναι] η περικύκλωση της Κίνας από αγνό χάος".

Αυτή η εκτίμηση προέρχεται από προσκόλληση στη στοιχειώδη λογική. Δεν γίνεται δέκα χρόνια πόλεμος να "τελειώνει" δίχως σαφή επίτευξη ή αποτυχία επίτευξης των στρατηγικών του κατευθύνσεων! Και το ίδιο ακριβώς σκεπτικό ισχύει και στην περίπτωση του Ιράκ: Το ότι *λυτοί και δεμένοι έχουν βαλθεί να μας πείσουν ότι ο πόλεμος στο Ιράκ "τελείωσε" δίχως να κάνουν κουβέντα για τους αρχικούς στρατηγικούς του στόχους, είναι λόγος για να μην ψνόμεστε με τίποτα από τη σχετική συζήτηση*. Λέμε λοιπόν ότι ο στρατηγικός στόχος της αμερικανικής εισβολής στο Ιράκ εξαρχής δεν ήταν ούτε τα "πετρέλαια", ούτε φυσικά τα "βιολογικά όπλα του Σαντάμ", αλλά ακριβώς αυτά που επισημαίνει ο Πήτερς με τον τρόπο του: *η γενική αποσταθεροποίηση της περιοχής, η δημιουργία νέων κρατικών οντοτήτων ή μισο - οντοτήτων στα μέτρα των συμφερόντων των αγγλοσαξόνων*.

Ο βασικός στόχος αυτής της στρατηγικής ήταν εξαρχής το Ιράν. Οι βαθιά σουρεαλιστικοί τόνοι που αντηχούν από τον χάρτη του Πήτερς στο σημείο όπου βρίσκεται το σε σχήμα δισατηρόπλοιου Enterprise "κράτος των Αράβων Σιιτών" μάς δίνουν να καταλάβουμε το είδος των ματωμένων ονείρων που ονειρεύονταν οι πολεμοχαρείς διανοούμενοι του αμερικανικού υπουργείου εξωτερικών για την περιοχή: στριμωγμένο ανάμεσα σε δύο πολέμους, το Ιράν καταλήγει περικυκλωμένο από φιλοαμερικανικά κράτη και τον αμερικανικό στόλο. Χάνει την πρόσβασή του στον περσικό κόλπο και μαζί τον έλεγχο των στενών του Ορμούζ. Τελικά καταλήγει να παρακαλάει για να πουλήσει το πετρέλαιό του...

Ακριβώς δηλαδή οι επιδιώξεις που γίνονται όλο και πιο ξεκάθαρες τελευταία με τη συζήτηση γύρω από τα "πυρηνικά του Ιράν", τα σχεδιαζόμενα εμπόργκο εναντίον του ιρακινού πετρελαίου, τις ιρακινές απειλές για κλείσιμο των στενών του Ορμούζ και τις αμερικανικές απειλές για κήρυξη πολέμου. Η μεγάλη διαφορά των χαρτών του Πήτερς με την πραγματικότητα δεν είναι ότι "τέτοια πράγματα δεν γίνονται". Είναι ότι οι αμερικάνοι δεν παίζουν μόνοι τους στον χάρτη. Και επίσης ότι αυτός ο χάρτης έχει και συνέχεια: στα ανατολικά...

Χάρτες με ακαταλαβίστικα

Δεν είναι όλοι οι χάρτες σαν τους χάρτες του Πήτερς. Για παράδειγμα, ετούτος εδώ ο χάρτης έχει όλα τα τσιπς σε ακατανόητη γλώσσα. Αυτός με το μούσι που μάς δείχνει πού ακριβώς γίνονται οι ασκήσεις είναι ο ναύαρχος Σαγιαρί, αρχηγός του ιρακινού ναυτικού και, όπως φαίνεται από τη φυσιογνωμία του, πολύ καλόκαρδος άνθρωπος.

Σημείο τρίτο: Πακιστάν, Αφγανιστάν και πάνω απ' όλα Κίνα

Πριν

Μετά

Η μοίρα που επιφυλάσσει ο Πήτερς στο Πακιστάν είναι βέβαια η χειρότερη απ' όλες. Μια φλίδα γης στριμωγμένη ανάμεσα στην "παραδοσιακή υπαρκτική απειλή" που λέγεται Ινδία, το περήφανο "ελεύθερο Βαλοχιστάν" και το Αφγανιστάν των ενωμένων Παστούν, το κατά Πήτερς Πακιστάν θα είχε λιγότερο από ένα έτος ζωής.

Για τις μειονότητες του Πακιστάν και τις προσπάθειες αποσταθεροποίησής του μιλήσαμε στο προηγούμενο τεύχος και σας συνιστούμε να τα ξαναδιαβάσετε, λογικά έχουν ήδη ανέβει στο ίντερνετ.⁹ Όπως θα θυμάστε, το Πακιστάν διαθέτει στο εσωτερικό του δύο ξεχωριστές μειονότητες (Παστούν και Βαλόχ), η μία εκ των οποίων εκτείνεται και στο εσωτερικό του Αφγανιστάν. Οπότε κάθε προσπάθεια αποσταθεροποίησης του Πακιστάν που σέβεται τον εαυτό της θα πρέπει να λάβει υπ' όψη της αυτή την κατάσταση και να τη χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς της. Το πώς ακριβώς τη χρησιμοποιεί, εκτός από τα όσα αναφέραμε στο προηγούμενο τεύχος, το βρίσκουμε στην παρακάτω περιγραφή του "συνεδρίου των Βαλόχ της βορείου Αμερικής" που έλαβε χώρα... το ξαναμαντέψατε; στην Ουάσιγκτον!

Το συνέδριο των Βαλόχ της βορείου Αμερικής έλαβε χώρα στις 30 Απρίλη του 2011 στην Ουάσιγκτον υπό την αιγίδα του Ιδρύματος Κάρνεγκι για τη Διεθνή Ειρήνη. Εξέδωσε μια διακήρυξη όπου περιγράφεται η τρομοκρατία που συνοδεύει την στρατιωτική κατοχή του Βαλοχιστάν [ενν. από το Πακιστάν].

Πέρα από το επιμέρους ζήτημα του Βαλοχιστάν, η διακήρυξη επεσήμανε ότι το Πακιστάν "δεν αποτελεί ειλικρινή και έμπιστο σύμμαχο στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας. (...)

Στο άρθρο 8 τα υπονοούμενα τελειώνουν και δηλώνεται ευθέως ότι "η σύνοδος θεωρεί το Πακιστάν κράτος τρομοκράτη και ζητά από τα Ηνωμένα Έθνη και τη Διεθνή κοινότητα να το αναγνωρίσουν σαν τέτοιο".

Και το άρθρο 13 πάει ως εξής: "Το συνέδριο καλεί σε προσπάθεια για μια ειρηνική βαλκανοποίηση του Πακιστάν όπως επιβάλλουν οι εθνικοί, γλωσσικοί και πολιτισμικοί διαχωρισμοί της περιοχής, ώστε να εξοντωθεί οριστικά ο ισλαμικός εξτρεμισμός και η ισλαμική τρομοκρατία. Το συνέδριο απορρίπτει τα τεχνητά

και βρετανικής εμπνεύσεως σύνορα των γραμμών Durand και Goldsmith και απαιτεί την επαναχάραξη του χάρτη της περιοχής σύμφωνα με τις γραμμές που επιβάλλει η εθνική, η γλωσσική και η πολιτισμική σύνθεσή της (...)"¹⁰

Η "γραμμή Durand" που αναφέρεται στο κείμενο είναι η συνοριακή γραμμή μεταξύ Αφγανιστάν και Πακιστάν κατά μήκος της οποίας έλαβε χώρα η τελευταία γνωστή επίθεση των αμερικάνων πεζοναυτών εναντίον πακιστανικού φυλακίου που μάς απασχόλησε στο προηγούμενο τεύχος. Είναι η γραμμή κατά μήκος της οποίας ασκούνται οι πιέσεις που φιλοδοξούν να διαλύσουν το Πακιστάν εις τα εξω συνετέθη.

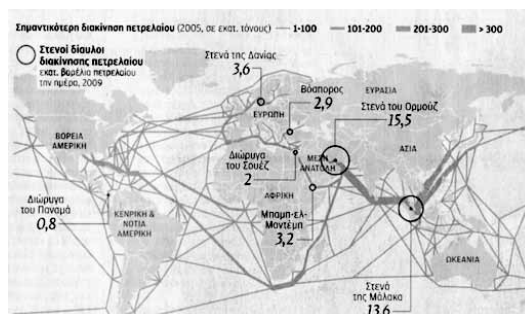
Και γενικότερα βέβαια, όντας γνήσιοι Βαλκάνιοι μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα πόσο αντιθετικές είναι οι λέξεις "ειρηνική" και "βαλκανοποίηση" και πόσο ανησυχητικές θα πρέπει να ακούγονται από τη μεριά του Πακιστάν. Και δικαίως: γιατί η "βαλκανοποίηση" που επιδιώκεται κρυφά και φανερά βρίσκει την ακριβή της απεικόνιση στους χάρτες του Πήτερς. Εκεί τα πράγματα έχουν όπως τα είπαμε: μια φλίδα γης.

Και μάλιστα μια φλίδα γης έτσι τοποθετημένη ώστε η Κίνα να χάνει την δυνατότητα χειραίας πρόσβασης στον Ινδικό ωκεανό μέσω Πακιστάν. Εδώ πια ο Πήτερς δεν χρειάζεται εθνολογικές ή θρησκευτικές αιτιολογήσεις. Ο άρρητος στόχος της επαναχάραξης των συνόρων είναι η Κίνα και αυτό φαίνεται από δύο σημεία. Πρώτον, ο Πήτερς τραβάει τα όρια του Αφγανιστάν έτσι ώστε να συνορεύει με την Κίνα. Τώρα πια η Κίνα μπορεί να φτάσει στον Ινδικό ωκεανό μόνο με έναν τρόπο: ο χειραίος δρόμος μέσω του άσπονδου περιφερειακού ανταγωνιστή που λέγεται Ινδία ακυρώνεται εκ των πραγμάτων, οπότε απομένει ο δεύτερος, δηλαδή η ανοικτή θάλασσα. Φυσικά, ακόμη και όταν φτάνει από τη θάλασσα στον Ινδικό ωκεανό, η Κίνα δεν έχει πού να πατήσει. Γιατί δεύτερον, όχι δίχως κάποιο σαδισμό, ο Πήτερς φροντίζει να σημειώσει στον χάρτη του τη θέση του εντελώς άγνωστου το 2006 λιμανιού του Γκουαντάρ. Όπως θα θυμόμαστε, το όνομα Γκουαντάρ (ξανα)εμφανίστηκε πρόσφατα στην επικαιρότητα όταν οι Πακιστανοί ιθύνοντες, μετά την εκτέλεση του Μπιν Λάντεν, άρχισαν να υπονοούν ότι μπορεί και να παραχωρηθεί στην Κίνα για κατασκευή στρατιωτικής βάσης του κινεζικού ναυτικού.¹¹ Ε, η κατά Πήτερς θέση του Γκουαντάρ στην βαλκανοποιημένη περιοχή που είναι γνωστή με το όνομα "AfPak" βρίσκεται... πάλι το μαντέψατε; στο κέντρο της ακτογραμμής του "ελεύθερου Βαλοχιστάν"!

Κι έτσι είναι που το μεγάλο κινούν της αμερικανικής στρατηγικής για τη Μέση Ανατολή προβάλλει μέσα από τους χάρτες του Πήτερς δίχως να χρειάζεται να ειπωθεί τίποτα ευθέως. Και δεν λέγεται "ισλαμική τρομοκρατία", δεν λέγεται "πετρέλαιο", δεν λέγεται "ο Μπους είναι ηλίθιος". Ο μεγάλος στόχος λέγεται Κίνα, ή ακριβέστερα διασφάλιση της παγκόσμιας κυριαρχίας για λογαριασμό του αμερικανικού κεφαλαίου μέσω περικύκλωσης της Κίνας. Είναι ένας στόχος για τον οποίο θα ακούμε όλο και συχνότερα στο μέλλον. Και όπως δείχνουν οι χάρτες του Πήτερς, επιδιώκεται πολύ συνειδητά εδώ και χρόνια.

Ελπίζουμε σε επόμενα τεύχη να έχουμε τον χρόνο και τον χώρο να μιλήσουμε γι' αυτόν τον στόχο, την διαχρονικότητά του και τους τρόπους με τους οποίους επιδιώκεται σήμερα.

Η παχιά γραμμή

Όσο πιο παχιά η γραμμή, τόσο περισσότερο το πετρέλαιο που μεταφέρεται με τάνκερ. Η πολύ χοντρή γραμμή κάτω από την Ινδία ταυτίζεται με το σημείο όπου η Κίνα δεν πρέπει να πατήσει.

Σημειώσεις

1. Εν τω μεταξύ τους χάρτες τους κοτσάραμε και έγχρωμους στο διαδίκτυο μαζί με το κείμενο που τους συνόδευε, οπότε όποιος θέλει μπορεί να πάει να δει περί τίνος πρόκειται. www.antifascscripta.net > Βιβλιοθήκη > Τεκμηρίωση > Ματωμένα Σύνορα. Με κάτι τέτοια είναι που το site των εκδόσεων scripta διανύει περίοδο δημοτικότητας άνευ προηγουμένου!
2. Όπως μαθαίνουμε από τα σχετικά ρεπορτάζ ("Ετοιμη και για πόλεμο: Η Τουρκία προειδοποιεί τη Συρία, αν συνεχίσει την καταστολή", Ελευθεροτυπία 30/11/2012 και "Μόσχα, Άγκυρα καλούν Δαμασκό", Καθημερινή, 10/1/2012) το ρωσικό αεροπλανοφόρο και ο συνοδευτικός στόλος ήταν να καταφτάσει την Άνοιξη αλλά για κάποιους, όχι και τόσο δυσερμήνευτους, λόγους βιάστηκε. Παρότι εκτός προγράμματος, αμα τη άφιξή του το επισκέφθηκε ο Σύρος υπουργός Αμυνας Νταούντ Ράχτζα, ο οποίος εξήρε την "έντιμη και σταθερή θέση της Ρωσίας στο πλευρό της Συρίας", υποστηρίζοντας ότι η χώρα του "είναι αντιμετώπιση με συνωμοσία".
3. Για παράδειγμα "Το Ισραηλινό ναυτικό κατέλαβε πλοίο με όπλα", Καθημερινή, 16/3/2011. Σύμφωνα με τους ισραηλινούς караβανάδες, εκείνα τα όπλα είχαν έρθει στη Μεσόγειο φορτωμένα σε πολεμικά πλοία του Ιράν, προοριζόνταν για τη Λωρίδα της Γάζας και είχαν μεταφορτωθεί σε λαθρεμπορικό στη Λατάκια της Συρίας.
4. Ρωσία: "Δεν υπάρχει απόδειξη για πυρηνικά", Καθημερινή, 15/1/2012.
5. Η σχετική συζήτηση ξανάγινε επίκαιρη τελευταία. Είναι η συζήτηση περί Τούρκων πρακτόρων και πυρκαγιών στα ελληνικά νησιά. Σχετικά μπορείτε να δείτε το "..." στο τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας.
6. Οι συλλήψεις στο εσωτερικό της Τουρκίας συνεχίζονται για μήνες παράλληλα με την συριακή εξέγερση. Για παράδειγμα: "Μαζικές συλλήψεις Κούρδων στην Τουρκία", Καθημερινή 5/10/2011 και "Μπαράζ συλλήψεων σε όλη την Τουρκία για το κουρδικό", Καθημερινή 14/12/2012. Παράλληλα, από τον Οκτώβριο εξελίσσονται και στρατιωτικές επιχειρήσεις στο εσωτερικό του "Ιρακινού Κουρδιστάν". Για παράδειγμα: "Η τουρκία απαντάει στις φονικές επιθέσεις των ανταρτών του PKK με ευρεία στρατιωτική επιχείρηση", Ελευθεροτυπία 21/10/2011 και "Τουρκικά πολεμικά αεροσκάφη σκότωσαν 35 Κούρδους χωρικούς", Καθημερινή, 30/12/2011.
7. "Στο βόρειο Ιράκ ο τουρκικός στρατός", Καθημερινή, 21/10/2011.
8. "Άρνηση των Κούρδων του Ιράκ να παραδώσουν τον αντιπρόεδρο Χασέμι", Καθημερινή, 11/1/2012.
9. "Τρόμος και Παράνοια στο Μέτωπο AfPak" στο Antifa #28 12/2011.
10. Peter Lee, "China Drops the Gwadar Hot Potato", Asia Times Online, 28/5/2011.
11. Σχετικά δες "Exit Osama: Η γεωπολιτική χρήση της ισλαμικής τρομοκρατίας και η πραγματική έννοια της ασύμμετρης απειλής" στο Antifa #24, 6/2011.